

ДЖОН УИНДЪМ МЕТЕОРИТЪТ

Превод от английски: Йорданка Колева, 1978

chitanka.info

Къщата се разтнесе, прозорците зазвънтяха, някъде падна чаша и се разби на парчета. Отвън се чу тътен на експлозия. Грахъм Тофт внимателно сложи чашката, от която пиеше, на масата и каза:

— Тези неща вече действуват на нервите. Нов опит с ракети, предполагам.

Сали поклати глава и погледна към прозореца.

— Не мисля, че е ракета. Не приличаше на вчерашното.

Тя се приближи до прозореца и повдигна щорите. Плътна тъмнина обгръщаше къщата, само капки дъжд блестяха по стъклата.

В този момент вратата на стаята се откряна и баща ѝ надникна вътре.

— Чухте ли? — запита той — Мисля, че падна малък метеорит. Видях нещо като електрическо сияене зад градината.

Той излезе и Сали тръгна след него по коридора. Грахъм бавно я последва. Тя разговаряше с баща си.

— Не — казваше Сали, — нямам намерение да си прекъсвам вечерята. Тази ракета или метеорит може и да почака.

След вечеря излязоха отново, светейки си с малко фенерче. Не бе трудно да намерят мястото на удара. По средата на поляната се беше образувал малък кратер. Те стояха над него — все още леко димящ, а кучето на Сали — Мути, обикаляше наоколо.

— Сигурно е малък метеорит — каза Фонтейн, бащата на Сали — Ще поръчам утре на работниците да го изровят.

* * *

(Точно преписано от дневника на Онн)

Искам да започна дневника си с речта, която изнесе пред нас Великия Водач Коттафтс в деня на заминаването ни от форта.

Няколко хиляди от нас, които напускаме форта, бяхме събрани на обширния площад. Великия Водач започна:

— Утре Кълбата ще отлетят от форта и вие ще заминете с тях. Всички сте доброволци и понеже всеки от вас има свой характер и наклонности, причините, които ви накараха да станете доброволци, са различни, но всички вие сте обхванати от едно общо чувство — решителността да помогнете на расата ни да оцелее.

— Ние живеем на форта от неизброими векове. Изградихме велика цивилизация, разрешавахме проблем след проблем, но сега сме изправени пред най-страшния от тях — фортът, нашият свят, остарява и се изчерпва. И за нас вече не е възможно да живеем тук. Тъй че сега е моментът, докато сме още здрави и силни, да заминем и сами да намерим нови домове. Ето защо ще излетят нашите Кълба.

А вие, които излитате с тях — какво? Не можем да отговорим на този въпрос. Изпращаме Кълбата по четирите посоки на Вселената и ние не знаем какво ви очаква там. — Той замълча, после продължи:

— Във вашите ръце е бъдещето на нашата цивилизация. Вие носите историята, културата, цивилизацията на планетата. Използвайте ги. Използвайте ги добре! Давайте и на другите, но и се учете от тях. Не се осланяйте на миналото. Помнете, че тези, които разчитат само на миналото, нямат бъдеще.

— Когато напуснете форта, не ще бъдем в състояние да ви помогнем с каквото и да било. Но ние винаги, докато сме живи, ще мислим за вас...

Това бяха думите на Великия Водач.

След митинга аз погледнах отново през телескопа нашия бъдещ дом. Групата ни има шанс, струва ми се. Отиваме на планета, които нито е много стара, нито много млада. Изглежда като малка синя топка. Астрономите казват, че две трети от планетата е покрита с вода. Но ние се надяваме да се приземим на суша, иначе ще изпаднем в голямо затруднение.

Не може да се каже, че се страхуваме. Ще влезем в нашето Кълбо и специален газ ще ни приспи. Когато отново се събудим, ще бъдем вече в нашия нов свят. Ако не се събудим, ако нещо се случи, никога нищо няма да разберем...

Тази вечер отново отидох да видя Кълбото. Тези Кълба са колосални — като планини от метал. Трудно е да се повярва, че могат да излетят във въздуха. Но те стоят там, тридесет броя, готови за утре...

Може би това са последните думи, която пиша през живота си, а ако продължа, това ще бъде в новия свят...

* * *

— Защо сте го преместили? — сърдито запита полицейският инспектор. — Трябваше да го оставите там, където е паднал, докато не дойде представител на Военното министерство.

— Военен представител ли трябва да инспектира метеоритите? — студено попита Фонтейн.

Сега вече полицейският инспектор окончателно се разсърди.

— Ние не можем да сме сигурни, че това е непременно метеорит. Много неща освен метеорити могат да паднат от небето. Дори и след като го разгледахте и го преместихте, пак не сте сигурни, че е метеорит, нали?

— Но той изглежда съвсем като метеорит!

Сали реши, че е крайно време да се намеси в разговора.

— Добре, инспекторе — и тя му се усмихна, — следващия път, когато падне метеорит, ще знаем точно какво трябва да правим. Хайде да го видим, в бараката е.

Те влязоха в бараката. Вътре беше тъмно и задушно. Светлина влизаше през малкото тъмно прозорче на покрива.

Метеоритът лежеше по средата на мръсния дървен под. Беше метална топка, около петдесет-шестдесет сантиметра в диаметър.

— Изглежда ли ви като секретно оръжие? — не се стърпя да подиграе инспектора Фонтейн. — Напомня ми по-скоро старо гюлле, отколкото модерна ракета.

— Но разберете, ние имаме заповед всеки предмет, който падне от небето, да не се пипа, докато не бъде проверен от военен експерт.

Грахъм, който не участвуваше в разговора, пристъпи напред и постави ръката си върху топката.

— Напълно е изстинала — забеляза той. — От какъв метал е?

— Изглежда желязна — отвърна Фонтейн. — Но има нещо странно. Първо, след падането не беше много гореща; и после, не беше се забила дълбоко в земята, както би следвало да стане.

— Добре — каза инспекторът. — Видяхме всичко, което може да се види. И пак заповядвам да не се пипа, докато не дойде експерт от Военното министерство.

Вече бяха почти до къщата, когато инспекторът изведнъж спря.

— Какво е това свистене?

— Свистене ли? — запита Сали.

Всички спряха и се ослушаха. Свистенето идваше от бараката. Грахъм за миг се поколеба, после се върна и отиде при топката. Наведе се над нея и се заслуша.

— Да, оттук е.

В този миг очите му се затвориха и той се строполи на земята. Сали изтича до него. Другите ѝ помогнаха да го изнесе навън. На чистия въздух той отвори веднага очи.

— Какво става? — запита Грахъм.

— Сигурен ли сте, че свистенето идеше от топката? — попита инспекторът.

— Съвсем сигурен, да.

— Не усетихте ли някаква миризма?

Грахъм го загледа изненадано.

— Газ ли имате предвид? Не, нищо не усетих.

Инспекторът се обърна към останалите:

— Нормално ли е за метеоритите да издават звуци?

— Добре де, не зная точно, но мисля, че не е нормално — отвърна Фонтейн.

— Сега вече има всички основания да оставите топката в бараката, докато дойде експертът — победоносно заяви инспекторът.

* * *

(Извадки от дневника на Онн)

Събудих се. Къде сме? Все още на форта или на новата планета? Не мога да кажа... Не мога да кажа дори от колко време сме в Кълбото. Час, ден, година или век? Във всеки случай трябва да е повече от ден, защото цялото ми тяло е изтръпнало.

Нашият учен ни каза: „Няма да чувствувате нищо. Но когато се събудите, ще усещате болки по цялото си тяло, последица от голямото натоварване“. И ни дадоха специално лекарство, за да преодолеем последиците от натоварването. Взех го и след няколко минути се почувствувах много по-добре. Все още ми е трудно да повярвам, че сме на новата планета. Сякаш преди миг беше, когато влязохме в Кълбото и всеки от нас зае определената за него кабина. Аз се прибрах в моята и натиснах бутона, за да се надуят еластичните стени и да

изолират пространството помежду ни. Покривът на кабината слезе надолу и тя се изолира напълно. Така, защитен от удари от всички страни, аз зачаках. Какво стана после? Не зная... Не помня нищо повече.

Сега, докато лежи тук, слаб и изморен, кабината ми започна да се разширява и чувам шум от инструментите, които ни правят път да излезем. Това означава само едно: вече сме на новата планета... помпите сменят приспивателния газ с чист въздух. На новата планета! Тази красива, синя, жива планета! Цял живот бях на форта на умираща планета... Живеех със съзнанието, че тук няма бъдеще нито за мен, нито за децата ми... А сега съм в новия свят! Млад свят, където можем да работим и да се надяваме, да строим и да мечтаем за бъдещето!

Мислех за думите на Великия Водач: „Може да срещнете странни форми на живот на новите планети. Съществата там може да не са с развита интелигентност. Но помнете, че това е техен свят и вашата задача е не да ги убивате, а да се научите да живеете съвместно, да се обедините с тях, да им дадете вашата култура.“

* * *

— Защо ми показвате тази котка? — попита инспекторът.

Сержант Браун държеше умряла черна котка за опашката.

— Струва ми се, че военният експерт може да се заинтересува от нея — отвърна сержантът.

— Нима военният експерт трябва да се интересува и от умрелите котки?

Сержантът обясни:

— Това стана така, сър. Аз и моят полицаи бяхме на пост до бараката. Поисках да видя има ли нещо ново около топката и влязох вътре. Понеже си спомнях за газа, бях много внимателен, но не се чуваше никакъв подозрителен шум. Приблжих до топката и започнах да я разглеждам, когато изведнъж се чу бръмчене.

— Бръмчене ли? — възкликна инспекторът. — Искате да кажете свистене?

— Не, сър, бръмчене. Като че ли някъде работеше бормашина, само че много далече. Тогава разбрах, че Кълбото е още активно и

наредих на полицая да стои по-далеч от него.

— Започнахте да ми говорите за котката, а свършихте с бръмченето — нервно забеляза инспекторът.

— Точно за това искам да ви доложа, сър — продължи сержант Браун. — Бяхме седнали в градината и наблюдавахме бараката, когато видяхме че тази котка влезе вътре. Не обърнах внимание на този факт, но когато след половин час надникнахме, видяхме, че тя лежи мъртва, близо до Кълбото.

— Може да е умряла от отровен газ — подхвърли инспекторът.

— Не, не е от газ. Вижте, инспекторе.

Сержантът сложи котката върху градинската маса и повдигна главата ѝ. От едната страна имаше малка дупка, около която козината беше съвсем обгоряла. Сержантът извади от джоба си тънка тел и мушна единия край в отворието. Телта се показа от другата страна на главата. Инспекторът внимателно разгледа срещуположния отвор. И около него козината бе също обгоряла. Какво можеше да бъде това? Изстрел от микроскопична пушка? Но тогава защо козината ще е обгоряла и от двете страни?

— Какво мислите за това? — тихо запитва той.

— Нямам представа, сър — също тъй тихо отвърна сержантът.

— Какво става с топката сега? Още ли бръмчи?

— Не, сър. Не се чуваше никакъв шум, когато влязох вътре и намерих котката.

— Тогава можем да почакаме още малко. Експертът ще пристигне всеки момент тук.

* * *

(Извадки от дневника на Онн)

Това е ужасно място! Точно като фантастичния ад. Как ще живеем ние в свят като този?! Как можем да се надяваме, че ще успеем да пренесем цивилизацията си тук?

Скрихме се в широка тъмна пещера. Исс, нашият нов водач, скоро ще реши какво да предприемем по-нататък. Тук сме деветстотин шестдесет и четирима. А бяхме хиляда... Ето как се случи това:

Чух, че пробиващата машина спря. Разбрах, че е направила нов проход за нас.

Излязохме от кабините, взехме личните си вещи и се събрахме в централната зала. Сунс, който ни беше водач тогава, тържествено съобщи, че всичко е готово. Можем да напуснем Кълбото. Той каза:

— Сега напускаме нашия кораб. Трябва да съберем цялата си смелост. Никой не знае какво ни очаква. Всичко може да се случи. Но каквото и да стане, трябва винаги да помним, че сме цивилизовани същества и трябва да се държим като такива!

След това той тръгна надолу и ние всички го последвахме. Как мога да опиша новия свят! Той беше тъмен и мрачен, въпреки че не беше нощ. Мътна светлина се процеждаше през грозен сив панел, открояващ се на мрачно и тъмно небе. Какъв беше този панел? Слънце? Квадратен, прорязан с две тъмни черти на още четири малки квадрата.

Почвата, върху която стъпихме, също бе невероятна. Това беше грозно поле, покрито с много малки камъчета. Близко до мястото, където бяхме, имаше пукнатина, широка колкото целия ми ръст. Беше съвършено права. Далеч от нея имаше друга пукнатина, съвсем успоредна на първата. Мисля, че имаше и други пукнатини, но те бяха толкова далеч, че не можех да ги видя добре оттук.

Нисс, моят приятел, който стоеше близо до мене, промърмори нещо за геометричен свят с квадратно слънце. Много се ядосах и му казах да не говори неща, които могат да изплашат другите.

Накрая всички напуснахме кораба. Тъкмо се готвехме да потеглим напред, когато чухме много особен шум — като че ли стъпки на колос. Преди да помръднем, ужасно чудовище изскочи иззад нашето Кълбо.

Чел съм много истории за пътешественици, които описват срещите си с най-невероятни чудовища. Но никога не бях чел или слушал за подобни чудовища. Първо видяхме отблъскващо грозно лице, което висеше високо над нас. То беше черно, затова в тъмнината не можахме да разгледаме добре. То имаше две искрящи зелена очи и две невероятни уши. Чудовището застана за миг неподвижно, като примигваше със зелените си очи, после бавно се приближи. Краката, на които се движеше, изглеждаха като огромни стълбове, но ги движеше с лекота, невъобразима за същество с такива колосални

размери. Чудовището се наведе, за да ни разгледа по-добре. Лицето му беше още по-отблъскващо. То отвори уста като голяма черна пещера и показа толкова голям червен език, че четирима от нас спокойно можеха да се разхождат по него.

Някои бяха обхванати от паника. Тези, които бяха най-близо до чудовището, започнаха да бягат. И в този момент то вдигна крака си и замахна. Двадесет и четирима от нас останаха мъртви на земята...

Бяхме като парализирани, всички се надяхахме на Сунс, който се втурна към чудовището. То замахна и още единадесет паднаха мъртви.

Когато отново видях Сунс, той беше достигнал до краката на чудовището. Оръжието беше в ръцете му и той се прицелваше в главата над него.

Но какво може да направи и най-съвършеното оръжие срещу такава грамада — помислих си аз. За щастие Сунс бе по-смел от мене. Без звук чудовището се строполи място...

Сунс остана под него... Беше много смел мъж.

Тогава Исс стана наш водач.

Той реши, че трябва да намерим място, за да се укрием от подобни чудовища, да пренесем инструментите и екипировката си от Кълбото и да помислим за следващите ни стъпки. Тръгнахме напред през полето между две пукнатини.

Вървахме дълго време. Стигнахме до основата на перпендикулярна тъмночервена скала, цялата от абсолютно правоъгълна блокове. В основата на скалата открихме пещера, която водеше дълбоко навътре. Пещерата бе съвсем кръгла. Може би Нисс имаше право, като говореше за геометричен свят... Тя беше достатъчна, за да ни скрие от чудовищата — беше твърде тясна за тях...

(Тук разказът за малко прекъсва)

Случи се нещо ужасно! Исс заедно с още двадесет други тръгнаха да изследват пещерата, за да видят дали има изход от полето, където лежеше нашето Кълбо. Да, лежеше! В минало време. Нашето Кълбо е загубено за нас. Никога повече няма да го имаме.

Когато Исс замина, ние насядахме в пещерата и зачакахме. Известно време не се случи нищо. Вече започнахме да мислим, че чудовището е било единствено, когато изведнъж полето, където беше Кълбото, се освети. Живо същество, много по-грамадно от мъртвото

чудовище, влезе, наведе се и леко го вдигна във въздуха. После го разгледа и го изнесе. Отново настъпи тъмнина.

Не твърдя, че разбирам всичко, което виждам, и не мога да обясня всички тия неща. Аз само записвам онова, което се разигра пред собствените ми очи.

Измина доста време, ние започнахме да се безпокоим за Исс и за другарите ни, когато се случи най-ужасното. Полето отново се освети. Извън пещерата се вдигна голям шум. Надникнах навън и видях нещо, което бе невероятно: *Те* заобиколиха Кълбото — няколко същества, прилични на онова, което изнесе чудовището. *Те* бяха три или четири пъти по-високи от Кълбото. Зная, че ако някой от форта прочете тези редове, няма да повярва. Но това е самата истина.

Съществата погледнаха Кълбото, след това положиха предните си крака върху него и го повдигнаха — да, *повдигнаха* този гигант от метал и го *изнесоха*.

Стотици от нас изскочиха от пещерата, крещяха и плачеха. Но какво можехме да сторим? *Те* бяха много далеч и толкова грамадни, че бе немислимо да се опитаме да ги спрем с нашите огнени пушки, за да спасим Кълбото. То вече не съществува за нас. И цялата ни екипировка, съоръжения, храна и инструменти са завинаги загубени заедно с него.

Сега не разполагаме с нищо, с което да започнем строежа на нашия нов свят...

Малко по-късно двама от групата на Исс се завърнаха и ни разказаха страшната участ на другарите ни. Ето техния разказ: „Исс и ние навлязохме дълбоко в пещерата, която премина в тунел. Там беше тъмно, въздухът тежък, със странна миризма. Няколко пъти бяхме нападени от различни същества, някои с шест, други с осем крака. *Те* бяха големи, много по-големи от нас, и въоръжени с ужасни щипки и челюсти. Но скоро разбрахме, че са опасни само ако атакуват внезапно. Лишени са от интелигентност и нашите огнени пушки ги убиваха лесно. След няколко битки с тях открихме изход и решихме да се върнем. Точно тогава стана катастрофата. Бяхме нападнати от страшни сиви същества, наполовина колкото първото чудовище. Битката беше ужасна, мнозина от нас загинаха, преди да успеем да убием тези чудовища. Исс също загина и само ние двамата се спасихме.“

Какво да правим на тази планета, населена с чудовища, без нашите инструменти и всичко необходимо? Сега Мюни е новият ни водач. Той реши да продължим по-нататък през тунела. Трябва да опитаме да преминем в откритата страна, която лежи отвъд, или ще умрем тук от глад.

Не знаем какво ще стане с нас...

А искаме толкова малко — просто да живеем и да работим в мир...

* * *

На другия ден Грахъм се върна от Лондон.

— Какво стана? Разказвай! Какво е това? Наистина ли е метеорит? — нетърпеливо го посрещнаха домашните му.

— Не, изглежда не е обикновен метеорит. Но какво е всъщност — още никой не знае. Ще се опитам да ви разкажа всичко отначало — каза Грахъм. — Когато пристигнах в Лондон, имаше някои забрани относно присъствието ми по време на теста, но накрая получих разрешение. „Метеоритът“ бе изследван внимателно в специална лаборатория. Направен е от неизвестен метал, а на едно място има отвор около сантиметър и половина в диаметър. Разрязаха кълбото, за да го изследват отвътре. Изненадата им беше страхотна.

— Защо? Какво се случи? — нетърпеливо запита Сали.

— Нищо не се случи. Те смятаха, че Кълбото е направено изцяло от метал, но не беше така. То се състоеше от масивна метална обвивка, дебела около петнадесет сантиметра, а под нея слой прах с неизвестен състав дебел около два-три сантиметра с високи изолационни свойства. Вътрешността беше изградена от стотици килийки, направени от някаква еластична материя. Но имаше и други, по-широки, пълни с най-различни неща: миниатюрни инструменти, микроскопични тубички, различни видове прахове и неща, които не могат да се оприличат на нищо земно. Изследователите продължават да се занимават с всички тези предмети и неща.

— И каква може да бъде тази топка? — замислено рече Фонтейн.

— Никой не знае. Един от специалистите предположи, че може би това е изкуствен метеорит, изпратен от друга цивилизация. Но

никой не взема това предположение на сериозно.

— О, колко хубаво би било, ако е така! — замечтало промълви Сали. — Това би означавало, че не сме сами във Вселената, че има и други интелигентни същества, които искат да влязат в контакт с нас и ни...

Силен кучешки лай прекъсна думите ѝ. Яростният лай се превърна във вой и после изведнъж прекъсна. Настана тишина.

— Това е Мути — извика Сали и изтича навън.

Двамата мъже бързо я последваха.

— Мути, Мути — завикаха те, но отговор нямаше.

Отправиха се наляво, откъдето се бе чул лаят на животното. Нещо се белееше до бараката. Беше кучето.

— Бедна Мути! — изплака Сали. — Мисля, че е мъртва. — Тя коленичи до животното.

— Мъртва е! О, какво... — Сали не довърши. Тя изпищя и хвана крака си с ръце. — Нещо ме убоде! — На очите ѝ се показаха сълзи.

— Какво може да те убоде? — започна баща ѝ, все още с поглед към мъртвото куче.

— Какво е това? Какви са тия гадинки, прилични на мравки?

— Не са мравки, но не зная какви са.

Грахъм взе едно от насекомите, които бяха обградили кучето, в ръката си. Това беше странно създание, дълго около петнадесет милиметра. Тялото му беше обло, сплескано от едната страна. Имаше тъмночервен цвят и приличаше на божа кравичка, с изключение на четирите къси крачета, които завършваха с ходила. Насекомото нямаше глава, но на върха на тялото си имаше две очи и кръгла уста под тях. В предните си крачета държеше нещо като изсъхнала тревичка или тънка жичка.

Изведнъж Грахъм усети пареща болка в ръката си и изтърси насекомото.

— О, как жили само! — възкликна той. — Не знам какви са тия буболечки, но изглеждат опасни. Те трябва да са убили Мути. Имаме ли наблизо инсектицид?

— В бараката има един спрей против комари — отвърна Фонтейн и се обърна към дъщеря си. — По-добре ли се чувствуваш, Сали?

— Ужасно боли! — отговори през сълзи тя.

Грахъм се завърна с флакона в ръка. Огледа се и забеляза няколкостотин от малките червени насекоми, плъзнали наоколо. Напръска цял облак от инсектицида върху им и ги гледа, докато и последното от тях не престана да мърда с крачетата. Тогава ги напръска повторно за по-сигурно.

— Странни буболечки — рече той, докато ги разглеждаше. — Чудно, откъде ли са се взели?

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 25,26/1978 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.